

De Fransche komiek en de douairiere verschijnt als feuilleton in de Oostpost vanaf 5 februari 1857. De overige delen verschijnen op 9, 12, 16, 19 en 23 februari (slot).

Hieronder het eerste deel.

DE FRANSCHIE KOMIEK EN DE BARONESSE.	Mevrouw VAN TAL was het blokje van den luitenant niet ontgaan en daar zij den tact bezat, om hare gevoelens, waar zij zulks noodig oordeelde, te verbergen, riep zij levendig:	— Gemeen volk, hernam VAN GUNTHEIM op een toon die iets minder hoffelijk was dan gewoonlijk. — Van die gemeenschap, freule, is mij nog niets ter ooren gekomen. Integendeel heb ik hooren verzekeren dat monsieur en mademoiselle PREVOST niet alleen om hunne uitstekende tooneelgaven, maar ook als brave lieden allen lof verdienen.
IETS OVER EN UIT DE TOONEELWERELD,	— <i>Juste ciel!</i> Dat volk in uw hôtel, dat is <i>abominable</i> , daar moest, dunkt mij, beter voor gezorgd worden, 't is oonteerend voor uw stand. <i>Ah bah!</i> met zulk tooneelvolk onder één dak; is daar geen policiewet op, BIERNESTAG?	— <i>Et! Et!</i> schreeuwde freule JUSTINE, weder invallende, eenigzins onaangenaam hard. — Laat je zoo iets niet wijs maken, heer luitenant, 't is immers alles nit je laagste <i>plebs</i> . Kom, wie heeft er ooit van een' fatsoenlijk acteur of van eene solide actrice hooren spreken. 't Zijn me peuzeltjes die dames. Het lijdt immers geen twijfel, welke fatsoenlijke vrouw zou zich willen verlagen, om op de planken te verschijnen? Bah! ik zou nog liever. . .
DOOR	— Mij onbekend, mevrouw, zeide de jonker glimlagchend.	— <i>Ah!</i> dat is wat anders, freule, hernam VAN GUNTHEIM, die nu eenmaal als verdediger der PREVOSTEN was opgetreden. — Wat u niet zou voegen in uw stand, kan daarom voor eene van burgerlijke afkomst zeer wel te doen zijn. Het zou zeker noch freule JUSTINE, noch freule CHARLOTTE behagen — modistes te zijn — en toch zullen er gewis vele degelijke meisjes onder dezulken gevonden worden. Daar hebt gij bijvoorbeeld jufvrouw WANNER, die, zoo als ik onlangs vernam, ook voor u werkt, zij ondersteunt immers geheel hare bejaarde ouders met haren handenarbeid.
J. J. CREMER.	— Nu, verbeeld u, mama, viel de blonde freule CHARLOTTE, die, voor het theeblad zittende, het gesprek gevolgd was, hier in, verbeeld u, zoo wij eens vreemd in de stad waren gearriveerd en onzen intrek in 't hôtel, waar VAN GUNTHEIM is, hadden genomen, en ik aan de <i>table d'hôte</i> naast zoo'n schepsel was geplaatst geworden, lieve hemel! ik zou 't bestorven hebben.	— Wel! wel! heer luitenant, lachte JUSTINE, — gij zijt zeer vlugtig met uwe manoeuvres. Gij springt al zeer behendig van het eene terrein op het andere over. Modistes zijn geene actrices. Ik wil alles gaarne vergoelijken, maar spreek mij van geen comedienvolk, 't is in mijn oog een afzonderlijk menschenras, 't zijn Paria's, ik draai mij altijd om, als ik er een van dat slag zie, ik. . .
(Vervolg.)	VAN GUNTHEIM zeide niets, maar staarde in het helder vlammeende turfvuur.	
Freule JUSTINE had het woord, en bleef nog geruimen tijd het woord houden, doch daar zij tot het eenvoudige nichtje, dat zonder medeweten van haar papa, met tante VAN TAL naar de comédie zou gaan, meer bepaald het woord voerde, zag de douairiere zich nu de baan schoon, om ook weder iets in het midden te brengen.	— Als mij zoo iets overkwam, hernam CHARLOTTE, ik was in staat om <i>sans compliments</i> den aftogt te blazen, en ze zagen mij in zulk eene herberg, ja, ik noem het eene herberg, nooit terug. En blijft gij er lang, VAN GUNTHEIM? liet zij er op volgen.	
— Jammer, jammer, zeide zij zuchtende, dat zulk volkje zoo <i>commun</i> is. Hoe is het mogelijk, dat het zich somwijlen nog zoo in de hoogte kan voordoen, daar hebt ge zijne dochter, mademoiselle LÉONORE PREVOST, die de premières speelt, op het tooneel al <i>fashion</i> wat er aan is. Eene <i>déyance, bon ton, gracieuse</i> manieren, <i>comme il faut</i> in alles. Hebt ge haar gezien, VAN GUNTHEIM. . . . ?	— Wat te doen, freule? zeide VAN GUNTHEIM, op die vraag nit zijne mijmering ontwakende. Ik was er sints drie maanden zeer wel, 't is er zeer fatsoenlijk, zelfs de Doensche gezant is er voor eenige dagen afgestapt. De tafel is er superlief, de bediening vlug; dus. . . .	
De luitenant kleurde even, en gevoelde zich bij die vraag al weder niet op zijn gemak.	— Dus — dewijl die gezant gemeen volk kan dulden, duldt gij die lieden ook, viel de gevatte blondine hem in de rede.	
— Gezien en niet gezien, mevrouw, zeide hij, na eenig zwijgen. U weet, ik logeer nog steeds, sedert ik hier in garnizoen ben, in het hôtel <i>l'Empereur</i> . Vrijdag kwam PREVOST hier aan, om zijne drie geannonceerde representaties te geven; hij nam zijn intrek in de <i>Empereur</i> en zóó zag ik hem en zijne dochter. Om dienstzaken kon ik zaterdag niet bij de eerste voorstelling zijn, en ben dus verheugd heden van uwe vereerende uitnoodiging te kunnen profiteren.		